

der er etableret flere pladser på særlig sikre sociale afdelinger for unge.

Der er desuden iværksat en bred indsats på det sociale og kriminalpræventive område. Det dækker over en lang række målrettede initiativer i forhold til kriminalitetstruede børn og unge, f.eks. opsøgende arbejde på gadeplan, fast støtteperson og udformning af individuelle handlingsplaner, så en uhensigtsmæssig adfærd effektivt kan stoppes.

Endelig er der nedsat et ministerudvalg vedrørende initiativer mod vold og etableringen af et sekretariat for udvalget, nemlig Voldssekretariatet. Der er afsat 100 mio. kr. årlig i årene 1998 til og med år 2000 til gennemførelse af disse initiativer.

Også for ofrene for kriminalitet er der taget flere initiativer. Regeringen har bl.a. udvidet ofrenes adgang til at få beskikket en bistandsadvokat, udvidet adgang til at tilkende ofrene for særlig grove forbrydelser en økonomisk godtgørelse for tort, taget skridt til etablering af et landsdækkende net af offerrådgivere og iværksat et udvidet forsøg med mægling i konfliktråd.

Og med hensyn til kriminalitetens omfang kan vi konkludere, at risikoen for at blive udsat for vold ikke er stigende, og at Danmark også på dette område er et trygt land at leve i.

Det er regeringens klare opfattelse, at de iværksatte initiativer vil yde et godt bidrag til at dæmme yderligere op for yderligere vold og kriminalitet i det danske samfund, og jeg er overbevist om, at det også i fremtiden vil være muligt at samle et bredt politisk flertal og bred politisk støtte til regeringens fortsatte indsats mod voldskriminaliteten, en indsats baseret på et ansvarligt og sagligt fundament uden proportionsforvrængning og uden populisme.

Forhandling

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil takke for justitsministerens beretning og svar på forespørgslen her.

Jeg synes jo nok, at selv om justitsministeren har sagt, at Dansk Folkeparti fører udlændingepolitik under falsk varebetegnelse, og at den utryghed, som nogle mennesker har, slet ikke har grund i virkeligheden, så viste justitsministerens besvarelse, at det er noget, regeringen også spekulerer på, og den tryghed, som vi ger-

ne skulle have i befolkningen, også er noget, regeringen tænker på at forbedre.

Så selve den lange besvarelsestale fra justitsministerens side synes jeg viser, at det måske ikke er helt forkert, at vi tager en debat i Folketinget om voldskriminaliteten som helhed.

Så er det, som om vi skal opleve en konkurrence, bl.a. fra justitsministerens side, men også fra fru Margrete Auken og andre, ikke her i dag, men i medierne i forbindelse med den kampagne, som Dansk Folkeparti har startet. Den konkurrence handler simpelt hen om at fortælle, at der sandelig ikke er ret meget voldskriminalitet i Danmark, og at det er helt ubegrundet, hvis der er nogen, der føler frygt for at blive overfaldet eller slået ned.

Der vil jeg så bare have lov til at sige i al tilfærdighed, at hvis man ser på antallet af anmeldelser fra 1996 til 1997, viser det meget tydeligt, at der på en række områder er en stigende kriminalitet. Lad mig bare tage volden. I 1996 var der 8.589 anmeldelser, og i 1997 var der 8.734, altså en stigning i volden. Der var en stigning på 12 pct. i antallet af anmeldte voldtægter, 388 i 1996 og 435 i 1997.

Jeg synes ikke, vi i den debat så voldsomt meget skal komme ind på tal, og derfor synes jeg heller ikke, at det klæder justitsministeren ligesom at bagatellisere og sige, at det er en nedadgående tendens. Uanset om det måtte være sådan, at der var en lille nedadgående tendens eller en lille opadgående tendens, er problemet i sin kerne ikke tallene og ikke tendensen lidt op eller lidt ned, eller meget op eller meget ned. Det, det drejer sig om, er, at der er en utryghed, og at én voldsforbrydelse er en for mange, og det er sådan, befolkningen føler det. Det er sådan, vi herinde på Christiansborg bør se på det, at vi må gøre alt, hvad der står i vores magt, for at bekæmpe den kriminalitet, vi ser inden for voldsområdet. Specielt det lægger Dansk Folkeparti meget vægt på.

Så siger justitsministeren, at nu kan vi jo lave de her konfliktråd. Det er ligesom en stor del af den mulighed, der ligger for ofrene og deres familier, at ofrene i et konfliktråd skal tale med gerningsmanden og finde ud af, at det, som gerningsmanden gjorde, måske ikke var så godt. Og der vil jeg altså sige til justitsministeren, at det ikke er noget, man kan byde særlig mange ofre at skulle snakke med den gerningsmand, der måske har overfaldet pågældende eller voldtaget pågældende, eller tage et møde